

Moje rodina a zubní klinika

Abing Chan a její manžel žijí v Kaohsiung na Tchaj-waně. Oba pracují jako zubní lékaři. V článku se Abing svěří se svými postřehy a příběhy ve své práci jako matka a zubařka.

24.10.2019

Minulý rok jsme můj manžel a já slavili dvanácté výročí svatby, na svátek Svaté rodiny. Ten den, kromě toho že jsem děkovala Bohu za naše manželství a pět dětí, jsem konečně pochopila, proč chtěl Bůh začít své

dílo spásy „v rodině“, jak připomněl při mnoha příležitostech papež František.

Moje nejstarší dcera má jedenáct let a ten nejmenší má dva roky. Při doprovázení svých dětí na cestě růstu myslím na Ježíše, který také prošel cestou růstu a dospívání, tak jako všichni ostatní. Od Panny Marie a svatého Josefa se naučil mluvit, pracovat a vydělávat si na živobytí. Příklad Josefa a Marie vidíme ve veřejném životě Ježíše, ve slovech, která používal, a v tom, jak se staral o druhé. „Nové víno se nemůže nalévat do starých měchů....“ Nenechal se Ježíš inspirovat Pannou Marií, když v mladém věku pozoroval, jak ona zašívá? Ježíš používá i těsto jako metaforu... Snad toto připodobnění vzniklo potom, co viděl svou Matku v kuchyni, když hnětla těsto. A co říci o postoji Panny Marie v Káně Galilejské, když si ona jediná během svatby uvědomí, že dochází víno.

Evangelium nám dává světlo v poslání, které jako rodičové máme. To mi připomíná příhodu, týkající se mého syna. Když byl ve třetí třídě, osvojil si zlozvyk používat drobné lži. Nikdy své chyby nepřiznal, až na jednu výjimku, když někdo měl o jeho špatném chování nevyvratitelné důkazy. Jednoho dne, když jsme se v rodině společně modlili růženec, se dobrovolně nabídl, že bude předříkávat desátek, a k tomu dodal: „Toto tajemství se modlíme kvůli mému zvyku lhát.“ Všichni jsme měli z něho radost, protože nakonec svůj nedostatek uznal. Jednoho dne jsem si všimla, že na stěně studovny je několik kreseb namalovaných tužkou. Zeptala jsem se dětí, kdo to udělal, a on rychle řekl. „Mami, to jsem byl já.“ Poprosila jsem ho, aby stěnu vyčistil. I když se stěna nedala vyčistit úplně, nepotrestala jsem ho. Měla jsem velkou radost, když jsem viděla, jak mu Panna Maria

pomáhala s překonáváním jeho špatných návyků.

Růženec se často modlíme s dětmi. Tajemství růžence odkrývají historii naší spásy a naše děti tak díky tomuto zvyku poznaly sílu modlitby růžence s jeho jednotlivými tajemstvími.

Samozřejmě starat se o rodinu s pěti dětmi není snadný úkol. Už je to více než pět let, co jsme se můj manžel a já rozhodli otevřít si zubní kliniku. Od začátku jsme věděli, že tu budou určitá rizika, problémy, ale navzájem jsem si dodávali odvahy. A navzdory obtížím se klinika stala úžasnou příležitostí, jak pomáhat druhým.

Ponaučení, které jsem prací na klinice v těchto letech nabyla, je, že žádný pacient není stejný, a tak je to i s dětmi. Musela jsem se naučit přistupovat ke každému osobně, mít na paměti jeho zvláštnosti. Nyní se snažím do každého vcítit, s úsměvem

naslouchat jeho stížnostem i lamentování. Kromě otázky osobního přístupu jsem také zjistila, že si potřebuji zlepšit své profesní dovednosti, abych mohla posvěcovat svou práci a být schopnou zubařkou.

Na klinice pro nás pracuje několik zubních asistentů. Už dlouhou dobu je školíme, hovoříme s nimi a přemýšlíme, jak jim pomoci, aby se stali lepšími odborníky. Jistým způsobem se dá říci, že je bereme, jako by to byli naše děti, bereme ohled na jejich rodinné poměry, trpělivě je učíme, aby si všímali maličností, aby jednali s pacienty s radostí a při práci nezvyšovali hlas.

Někteří z našich klientů si začínali uvědomovat, že prostředí naší kliniky má jisté odlišnosti. Jeden z nich řekl mému manželovi:

„Uvědomil jsem si, že máte příjemný způsob vyjadřování, a stejně tak i váš asistent. To se mi zamlouvá,

uklidňuje mě to. V mé práci to tak nemám.“

Klinika má dvě patra a kresby našich dětí jsou vyvěšené na stěně u schodiště. Jsou nakreslené živými barvami a občas je vyměňujeme. Toho si všimly některé mladé maminky, které to začaly stejně dělat ve svých domácnostech, aby podpořily kreativitu a představivost svých dětí.

Rozhodli jsme se do čekárny kliniky dát místo televizorů, novin nebo časopisů dobré knihy pro děti a dospělé. Za čas se čekárna změnila v maličkou knihovnu. Často jsem viděla, jak rodičové čtou svým dětem dětské knihy, nebo jak si dospělí pozorně čtou. Nejednou, po ošetření, děti žádají své rodiče, aby jim pokračovali ve čtení povídky. Někteří pacienti dokonce naší klinice knihy věnovali, zatímco ostatní si chtějí knihy půjčit, aby si je přečetli

doma. Nečekali jsme, že se díky několika dostupným knihám vytvoří tak skvělé kulturní prostředí.

Kolem vánoc jsme vyměnili vystavené zubní produkty za betlém. Jednoho dne jsem si vyslechla, jak jedna matka vyprávěla svým dětem o postavičkách z betlému. To na mě udělalo velký dojem, protože většina lidí na Tchaj-wanu o nich ani neví. Při jiné příležitosti jsme slyšeli, jak se jedno dítě na tuto výstavku ptá svého dědečka, který odpověděl: „Nevím, asi to jsou starožitnosti, které sbírá zubní lékař.“

Jsem moc spokojená, že na naší klinice můžeme posvěcovat práci, posvěcovat prostřednictvím naší práce sebe a posvěcovat naší prací druhé, jak říkal svatý Josemaría. S pomocí milosti doufám, že budeme moci prostřednictvím naší kliniky přibližovat druhé lidi k Bohu.

Abing Chan

pdf | dokument generován automaticky
z <https://opusdei.org/cs-cz/article/moje-rodina-a-zubni-klinika/> (03.04.2025)